

VERONICA ROTH

INSURGENT

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

DUC MÂNA LA SPATE, centimetru cu centimetru, astfel încât soldatul care își ține arma lipită de ceafa mea să nu observe. Ușile liftului se deschid din nou, aducând și mai mulți Divergenți, însoțiți de și mai mulți Neînfricați. Femeia din Candoare din dreapta mea scâncește. I s-au lipit pe buze niște șuvițe de păr, umede din pricina salivei sau a lacrimilor, nu-mi pot da seama.

Mâna mea atinge marginea buzunarului de la spate. Nu mișc mâna, dar degetele îmi tremură de nerăbdare. Va trebui să aștept momentul potrivit, când Eric e aproape.

Mă concentrez asupra respirației, imaginându-mi cum aerul îmi umple fiecare părticică a plămânilor în timp ce inspir, apoi amintindu-mi în timp ce expir cum tot sângele meu oxigenat și neoxigenat călătorește spre și dinspre aceeași inimă.

E mai ușor să mă gândesc la biologie decât la șirul de Divergenți așezați între lifturi. Un băiat din Candoare, care n-are mai mult de unsprezece ani, stă în stânga mea. E mai curajos

decât femeia din dreapta mea — privește lung, fără teamă, la soldatul Neînfricat din fața lui.

Inspir, expir. Sângele este împins spre extremități — inima e un mușchi puternic, cel mai puternic mușchi din corp când vine vorba despre longevitate. Sosesec și mai mulți Neînfricați, raportând raiduri efectuate la anumite etaje din Merciless Mart, încununat de succes. Sute de oameni inconștienți pe podea, împușcați cu altceva decât gloanțe, iar eu n-am nici cea mai vagă idee de ce. Dar mă gândesc la inimă. Nu mă mai gândesc la a mea, ci la a lui Eric, și la cât de gol va suna pieptul lui când inima va înceta să îi mai bată. În pofida faptului că-l urăsc atât de mult, nu vreau să-l omor, cel puțin nu cu un cuțit, să fiu atât de aproape să văd cum viața îl părăsește. Dar mai am o singură șansă să fac ceva util, și dacă vreau să lovesc Erudiția exact acolo unde o doare, va trebui să o las fără unul dintre lideri.

Remarc că niciunul n-a adus-o la lifturi pe fata din Candoare pe care am avertizat-o, ceea ce înseamnă că ea probabil a scăpat. Bun.

Eric își împreunează mâinile la spate și începe să mășșă-luiască înainte și înapoi în fața Divergenților.

— Ordinele mele sunt să fie duși înapoi la sediul Erudiției, pentru testare, numai doi dintre voi, zice Eric. Ceilalți veți fi executați. Există mai multe modalități de a stabili care dintre voi ne vor fi cel mai puțin utili.

Pașii lui încetinesc când se apropie de mine. Îmi încordez degetele pe punctul de a înșfăca mânerul cuțitului, dar el nu se apropie suficient. Continuă să meargă și se oprește în fața băiatului din stânga mea.

— Creierul își încheie dezvoltarea la vârsta de douăzeci și cinci de ani, zice Eric. Prin urmare, Divergența ta nu este pe deplin dezvoltată.

Ridică arma și trage.

Scot un țipăt strangulat, în timp ce băiatul se prăbușește la podea, și închid ochii strâns. Toți mușchii din corp se încordează îndemnându-mă spre el, dar mă abțin. *Așteaptă, așteaptă, așteaptă!* Nu mă pot gândi la băiat. *Așteaptă!* Mă forțez să deschid ochii și clipesc pentru a înlătura lacrimile din ei. Țipătul meu a avut un rezultat: acum, Eric stă în fața mea, zâmbind. I-am atras atenția.

— Și tu ești cam tânără, zice el. Nu prea ți-ai încheiat dezvoltarea.

Pășește spre mine. Buricele degetelor mele se apropie cu un centimetru de mânerul cuțitului.

— Majoritatea Divergenților primesc două rezultate la testul de aptitudini. Unii, numai unul. Nimeni n-a primit niciodată trei, nu din pricina aptitudinilor, ci pur și simplu deoarece, pentru a primi rezultatul, trebuie să refuzi să alegi ceva, zice el, venind și mai aproape.

Îmi las capul pe spate pentru a privi la el, la tot metalul care-i strălucește pe față, la ochii lui goi.

— Superiorii mei bănuiesc că tu ai primit două, Tris, zice el. Nu sunt de părere că ai fi atât de complexă, ci că ești doar un amestec echilibrat de Abnegație și Neînfricare — altruistă până la limita idioțeniei. Sau curajul e până la limita idioțeniei?

Adun degetele în jurul mânerului cuțitului și strâng. El se apleacă și mai tare.

— Numai între mine și tine ... *Eu cred că tu ai fi putut avea trei, deoarece ești genul de persoană încăpățânată care*

ar refuza să facă o alegere simplă numai fiindcă i s-a spus astfel, zice el. Ai vrea să mă luminezi?

Mă las brusc în față, scoțând mâna din buzunar. Închid ochii în timp ce îl străpung cu lama de sus în jos. Nu vreau să-i văd sângele.

Simt cuțitul intrând, și apoi îl scot. Tot corpul îmi pulsează în ritmul inimii. Ceafa îmi este lipicioasă din cauza transpirației. Deschid ochii, în timp ce Eric se prăbușește la pământ, și apoi... haos.

Trădătorii Neînfricați nu au în mâini arme letale, ci numai pe cele cu care au tras ce anume or fi tras ei în noi mai înainte, astfel încât se scotocesc cu toții în căutarea armelor adevărate. În timp ce fac asta, Uriah se aruncă asupra unuia dintre ei și îl pocnește cu pumnul în maxilar. Viața părăsește ochii soldatului, și acesta se prăbușește. Uriah îi ia arma soldatului și începe să tragă spre Neînfricații aflați cel mai aproape de noi.

Eu întind mâna după arma lui Eric, atât de panicată încât de-abia mai văd, iar când privesc în sus, pot să jur că numărul Neînfricaților din încăpere s-a dublat. Zgomotele de focuri de armă îmi umplu urechile, și mă arunc la pământ, în timp ce cu toții o iau la goană. Degetele mele ating țeava armei și mă cutremur. Mâinile îmi sunt prea slabe pentru a o ține.

Un braț greu mă cuprinde pe după umeri și mă împinge spre zid. Mă ustură umărul drept și văd simbolul Neînfricării tatuat pe ceafă. Tobias se întoarce, se ghemuiește în jurul meu, pentru a mă feri de focurile de armă, și trage.

— Spune-mi dacă e cineva în spatele meu! îmi cere el.

Privesc peste umărul lui, apucându-l de cămașă cu pumnii strânși.

Chiar există mai mulți Neînfricați în încăpere, Neînfricați fără banderole albastre — Neînfricați loiali. Facțiunea mea. Facțiunea mea a venit să ne salveze. Cum de sunt trei?

Trădătorii Neînfricați ies în fugă din cabina liftului. Nu erau pregătiți de un atac, nu din toate părțile. Unii dintre ei ripostează, dar cei mai mulți fug spre scări. Tobias trage, iar și iar, până când rămâne fără gloanțe și, în schimb, trăgaciul scoate un clinchet sec. Văzul îmi este prea încețoșat din pricina lacrimilor și mâinile prea nefolositoare pentru a trage cu o armă. Țip printre dinții încleștați, frustrată. Nu pot să ajut. Sunt inutilă.

Pe podea, Eric geme. Deocamdată, încă în viață.

Focurile de armă se opresc treptat. Am mâna umedă. O licărire de roșu îmi spune că e plină de sânge — sângele lui Eric. Mă șterg de pantaloni și încerc să clipecesc pentru a-mi alunga lacrimile. Urechile îmi țiuie.

— Tris! îmi zice Tobias. Poți să lași jos cuțitul acum.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

TOBIAS ÎMI SPUNE POVESTEA următoare:

Când Erudiții au ajuns la scările din hol, unul dintre ei, o femeie, n-a urcat la al doilea etaj. În schimb, a alergat până la ultimul nivel al clădirii. De acolo, ea a evacuat un grup de Neînfricați loiali — inclusiv pe Tobias — prin ieșirea de incendiu pe care trădătorii Neînfricați nu o sigilasera. Acei Neînfricați loiali s-au adunat în hol și s-au împărțit în patru grupuri care au năvălit simultan pe scările laterale, înconjurându-i pe trădătorii Neînfricați, care se adunaseră în jurul cabinelor de lift.

Trădătorii Neînfricați nu erau pregătiți pentru asemenea rezistență. Ei credeau că toată lumea era inconștientă, cu excepția Divergenților, așa că au fugit.

Femeia Erudită era Cara. Sora mai mare a lui Will.

* * *

Oftând, mă dezbrac de jachetă și îmi examinez umărul. Un disc metalic, cam de mărimea unghiei de la degetul meu mic, este lipit de piele. Acesta este înconjurat de o rețea de șuvițe albastre, de parcă cineva mi-ar fi injectat cerneală albastră în

capilare, la nivelul superficial al pielii. Încruntându-mă, încerc să desprind discul de metal și simt o durere ascuțită.

Scrâșnind din dinți, trec lama cuțitului pe sub disc și îl forțez. Țip printre dinți în timp ce durerea mă străbate, făcându-mă, pentru o clipă, să văd negru în fața ochilor. Dar continui să împing, cât de tare pot, până ce discul se ridică de pe piele, suficient cât să-l pot prinde cu degetele. De partea inferioară a discului este prins un ac.

Icnesc, apuc discul cu buricele degetelor, și trag pentru ultima dată. Acum, acul iese. E de lungimea degetului meu mic, și e plin de sânge. Ignor sângele care îmi șiroiește pe braț și ridic discul și acul spre lumina de deasupra chiuveței. Judecând după cerneala albastră din brațul meu și din ac, probabil că ne-au injectat ceva. Dar ce anume? Otravă? Un explozibil?

Scutur din cap. Dacă ar fi vrut să ne omoare, cei mai mulți dintre noi am fi fost deja inconștienți, așa că ar fi putut pur și simplu să ne împuște pe toți. Orice ne-or fi injectat, n-a fost destinat să ne omoare. Cineva bate la ușă. Nu înțeleg de ce — la urma urmelor, sunt într-o toaletă publică.

— Tris, ești aici? întreabă vocea înăbușită a lui Uriah.

— Da, îi răspund.

Uriah arată mai bine decât arăta cu o oră în urmă — și-a spălat sângele de pe buze, și culoarea i-a revenit în obraji. Brusca, îmi sare în ochi cât de chipeș este — toate trăsăturile îi sunt proporționate, ochii negri și plini de viață, tenul de culoarea bronzului. Și probabil că mereu a fost la fel de arătos. Numai băieții care au fost frumuseți de mici au acea aroganță în zâmbetul lor.

Nu ca Tobias, care e aproape timid când zâmbeste, de parcă ar fi surprins că în primul rând te-ai deranjat să-l privești.

Mă doare gâtul. Pun acul și discul pe marginea chiuvetei.

Uriah privește de la mine la acul din mâna mea și apoi la dâra de sânge care-mi curge de pe umăr până la încheietura mâinii.

— Scârbos, zice el.

— N-am băgat de seamă, îi spun eu.

Las acul jos și înșfac un prosop de hârtie, ștergându-mi sângele de pe braț.

— Ceilalți ce fac?

— Marlene face glume, ca de-obicei. Zâmbetul lui Uriah se lățește, adăugându-i gropițe în obraji. Lynn protestează mormăind. Stai, tu ți-ai smuls aia din braț?

Arată spre ac.

— Doamne, Tris! Tu n-ai terminații nervoase sau chestii din astea?

— Cred că am nevoie de un pansament.

— Crezi? Uriah clatină din cap. Și ți-ar trebui și niște gheață pentru față. Deci, acum se trezesc cu toții. E un adevărat balamuc acolo.

Îmi ating maxilarul. E inflamăat acolo unde m-a lovit Eric cu patul armei — va trebui să mă ung cu alifie, pentru a nu se învineți.

— Eric a murit?

Nu știi dacă răspunsul la care sper e da sau nu.

— Nu. Unii din Candoare au decis să-i administreze un tratament medical.

Uriah se încruntă, privind chiuveta.

— Ceva legat de tratamentul corect al prizonierilor. Kang îl interoghează în particular chiar în acest moment. Nu ne vrea acolo, să nu tulburăm liniștea sau ceva de genul ăsta.

Pufnesc.

— Mda. Oricum, nimeni n-are parte de ea, zice el, așezându-se pe marginea chiuvetei, lângă mine.

— De ce s-au năpustit aici și-au tras asupra noastră cu cheștiile alea și apoi ne-au lăsat lași pe toți? De ce nu ne-au omorât pur și simplu?

— Habar n-am, îi spun. Singurul scop pe care-l văd eu este că asta i-a ajutat să-și dea seama care sunt Divergenți și care nu sunt. Dar nu poate fi singurul motiv pentru care au făcut-o.

— Eu nu pricep de ce s-au luat de noi. Vreau să spun, înțeleg când încercam să aibă sub control mințile unei armate, dar acum? Pare lipsit de noimă.

Mă încrunt apăsând șervețelul de hârtie pe umăr, pentru a opri hemoragia. Are dreptate. Jeanine are deja o armată. Așa că de ce i-ar omori acum pe Divergenți?

— Jeanine nu vrea să-i omoare pe toți, spun eu încet. Știe că ar fi lipsit de logică. Fără toate facțiunile, societatea nu funcționează, deoarece fiecare facțiune își pregătește membrii pentru anumite meserii. Ea dorește să dețină *controlul*.

Îmi privesc imaginea reflectată. Am maxilarul inflammat și pe brațe încă se văd urmele lăsate de unghiile lui Eric. Dezgustător.

— Probabil că ea plănuiește o altă simulare, spun eu. Aceiași lucru ca înainte, dar de data asta vrea să se asigure că toată lumea va fi sub influența acesteia, sau morți.

— Dar simularea durează doar o anumită perioadă de timp, spune el. N-are niciun sens, numai dacă nu cumva încerci să realizezi ceva anume.

— Întocmai. Oftez. Nu știu, nu pricep. Ridic acul. Nici pentru ce e chestia asta nu pricep. Dacă ar fi asemănătoare celorlalte injecții care induc simulările, ar fi fost destinat spre a fi folosit doar o singură dată. Deci, de ce au tras cu chestiile astea în noi numai pentru a ne lăsa inconștienți? N-are nicio noimă.

— Nu știu, Tris, dar în clipa prezentă va trebui să facem față unei clădiri pline de oameni panicați. Hai să facem rost de un pansament pentru tine!

Se oprește și apoi spune:

— Poți să-mi faci o favoare?

— Ce anume?

— Nu spune nimănui că sunt Divergent.

Își mușcă buza.

— Shauna e prietena mea, și nu vreau ca deodată să înceapă să-i fie frică de mine.

— Desigur, îi spun, forțându-mă să zâmbesc. N-o să spun nimănui.

* * *

Nu dorm toată noaptea, înlăturând acele din brațele oamenilor. După câteva ore, nu mai sunt blândă. Trag cât de tare pot.

Am aflat că băiatul din Candoare pe care Eric l-a împușcat în cap se numea Bobby, și că starea lui Eric este stabilă, și că dintre sutele de oameni din Merciless Mart, numai optzeci nu au ace înfipite în carne, dintre care șaptezeci sunt Neînfricați, una fiind Christina. Toată noaptea îmi frământ creierii în legătură cu acele și serurile și simulările, încercând să pătrund în mintea dușmanilor mei.

Dimineață, nu mai am ace de scos, și mă duc la cantină, frecându-mă la ochi.

Jack Kang a anunțat că vom avea o întrunire la prânz, așa că poate voi reuși să dorm după ce mănânc ceva.

Cu toate acestea, când intru în cantină, îl văd pe Caleb.

Caleb aleargă spre mine și mă strânge grijuliu în brațe. Oftez ușurată. Credeam că am ajuns în punctul în care nu mai am nevoie de fratele meu, dar cred că un asemenea punct nici măcar nu există. Mă relaxez lipită de el o clipă, apoi îl zăresc pe Tobias, care ne privește peste umărul lui Caleb.

— Ești bine? întrebă Caleb, trăgându-se înapoi. Maxilarul tău...

— Nu-i nimic, îi răspund. E doar inflamată.

— Am auzit că au adunat un grup de Divergenți și că au început să-i împuște. Slavă Domnului că nu te-au găsit!

— De fapt, m-au găsit, dar n-au omorât decât unul, îi spun eu.

Mă ciupesc de nas pentru a elibera ceva din apăsarea din capul meu.

— Dar eu sunt bine. Când ai ajuns aici?

— Cu circa zece minute în urmă. Am venit cu Marcus, zice el. Fiind singurul nostru lider politic legal, a simțit că e dator să fie aici — n-am auzit despre atac până acum o oră. Unul dintre cei fără facțiune i-a văzut pe Neînfricați năpustindu-se în clădire, și a durat ceva până când veștile au început să circule printre cei fără facțiune.

— Marcus trăiește? întreb eu.

De fapt, nu l-am văzut murind atunci când am fugit de la sediul Prieteniei, dar am presupus că murise — nu sunt sigură ce simt în legătură cu asta. Dezamăgire, poate, deoarece îl urăsc pentru felul în care s-a purtat cu Tobias? Sau ușurare, datorită faptului că ultimul lider din Abnegație e încă în viață? Oare e posibil să le simt pe amândouă?

— El și cu Peter au fugit și s-au întors în oraș, zice Caleb. Nu sunt câtuși de puțin ușurată să aflu că Peter încă e în viață.

— Atunci, unde e Peter?

— El e acolo unde te-ai aștepta să fie, îmi răspunde Caleb.

— La Erudiți, spun. Clatin din cap. Ce...

Nici măcar nu-mi trece prin cap un cuvânt suficient de dur pentru a-l descrie. Se pare că trebuie să-mi îmbogățesc vocabularul.

Pentru o clipă, Caleb face o strâmbătură, apoi dă din cap încuviințând, și mă atinge pe umăr.

— Ți-e foame? Vrei să-ți aduc ceva?

— Da, te rog, îi spun. Mă întorc imediat, bine? Trebuie să vorbesc cu Tobias.

— E în regulă.

Caleb mă strânge de braț și se îndepărtează, probabil pentru a se așeza la coada din cantină, lungă de un kilometru. Timp de câteva secunde, Tobias și cu mine stăm la câțiva metri distanță unul de celălalt.

Se apropie de mine încetșor.

— Ești bine? mă întrebă.

— S-ar putea să vomit dacă va trebui să mai răspund la această întrebare, îi spun eu. N-am niciun glonț în cap, nu-i așa? Ca atare, sunt bine.

— Ai maxilarul atât de umflat, încât arăți de parcă ai avea un cocoloș de mâncare în gură, și tocmai l-ai înjunghiat pe Eric, spune el, încruntându-se. N-am voie să te-ntreb dacă ești bine?

Oftez. Ar trebui să-i spun despre Marcus, dar nu vreau să o fac aici, cu atâția oameni prin preajmă.

— Da, sunt bine.